

Håbets tro

Prædiken 5. søn ef. Trin. 2. tekstrække

Ef. 2,17-22 og evangelietekst Luk. 15,11-32

Kresten Thue Andersen, juni 2012

Det hænder somme tider, at jeg taler med mine naboer. Et ægtepar i midten af halvtredserne. Siden de flyttede ind ved siden af, har vi *mest* talt sammen gennem udveksling af små gaver: grønsager fra vores kolonihave og små lune retter med rødder i Libanon.

Jeg taler heller ikke så godt arabisk. Faktisk kan jeg ikke sige så andet end Wallah, som frit oversat betyder ”sandelig siger jeg dig”. Men deres børn taler fint dansk, og når de har været på besøg, har vi somme tider haft samtaler, om hvad *tro* er. Og om hvad kristendom og islam er. Det har været fine samtaler, selv om begge parter ved, at vores tro er meget forskellige.

Jeg ved ikke, om I har prøvet det, men man kan føle sig *udfordret* i en sådan samtale. For det kan være vanskeligt svært at gøre *forståeligt* for en muslim, at den kristne tro ikke blot handler at underlægge sig Guds almagt, og dermed få fred i sindet. For *ham* er Guds almagt udelukkende blevet åbenbaret gennem koranen. Heri kan man læse fyldestgørende om Guds bud og forordninger. Her står om *alt*, hvad Gud kræver. Som jeg ser det, drejer Islam sig om *retfærdighed*. Ordet 'Islam' betyder fred. Så man kan måske sige, at Islam handler mest om den fred, der udspringer af Guds *retfærdighed*.

I Kristendommen, derimod, handler det mest om den fred, der udspringer af Guds *kærlighed*. Det er ikke fordi, at Gud i den kristne tro ikke har nogen magt. For Gud har skabt både himmel og jord, og opretholder hver dag vort åndedræt, så vi trækker vejret. Men i den kristne tro betyder *Guddoms*magt noget *andet* og noget *mere* en den suveræne almagt. I den kristne tro har Guds *i sin magt* besluttet at give *afkald* på magten, for at vise *hvad* kærlighed er, ved at sende sin søn til jorden som tjener.

Det er den guddoms

magt, som apostlen Peter taler om: ”At vi som kristne skal forkynde *Hans* guddoms

magt, han der kaldte os ud af mørket til sit underfulde lys”. ”*Vi*, der før ikke var et folk, er nu blevet Guds folk, og *vi* der ikke fandt barmhjertighed, har *nu* fundet barmhjertighed”.

Det er dét, Peter skriver i sit brev. For det er et *brev*, han har skrevet. Et brev, vi fra alteret har hørt et uddrag af. Et brev til alle de, som lever spredt rundt omkring, og som *tror* på, at Jesus er Guds søn. Det er et brev ”til alle de, som tror på Kristus *uden* at have set ham”, skriver Peter i begyndelsen af brevet.

Dermed er det også et brev til os. For vi *tror* også *uden* at have set. *Vi* har ikke set Jesus blive født, vi har ikke set ham vokse op i Nazareth, vi har ikke set ham blive *korsfæstet* i Jerusalem, og vi har ikke set *ligklædet* blive lagt over Jesu ansigt i graven efter korsfæstelsen og det er ikke *os*, der opdagede gravens tomhed.

Somme tider siger vi, ”dét tror jeg ikke på, før jeg se det”. ”Jeg vil ikke tro på hvad som helst”, siger vi måske. Vi vil have en troværdig *grund* til at tro på noget.

Men hvad er så troen på Jesus? Er troen noget værd, når ingen af os har set noget til Jesus? Er det ikke en tynd og skrøbelig tro?

Jo. Den tro, vi har, er *netop* en tro. Troen er *tro*, og ikke sikker viden. At vide noget, betyder at have set det. Det græske ord for at vide noget: 'Oida' betyder netop *at have set* det. Men vi har *ikke* set Kristus. Og troen har vi, som Paulus siger, som en skat i skrøbelige lerkar.

Den kristne tro er Håbets Tro. Vi har ikke megen anden grund til at tro, end det *håb*, der findes i troen. For 'at tro på nogen' betyder 'at have *tiltro* og *tillid* til dem'. Tro er "fast tillid til dét, som et menneske håber på".

Det kan være håbet på at se lys, når det bliver mørkt omkring os – når "tunge, mørke natteskyer op ad himlen drager". "Når skumringen sig breder ud, og det er mørkt omsider". Da fortsætter Jakob Knudsen med håbet: "vær os nær, du kære Gud, medens natten lider"...

Det er håbet på lysets sejr. Det er håbet på et lys, der kan skinne igennem os, ud af vores mørke, ud til andre mennesker. Og det er håbet om *nærhed*, når mørket er *ensomhed*, og – endelig – når mørket er *døden*.

Men selv *her* kan der i troen være et håb og en *tak*. En tak til Gud for tilgivelsen dér, hvor vi selv har været utilstrækkelige. Som Jakob Knudsen afslutter sin salme: "Du, som lindrer sorg og nød, al vor synd forlader, lyser op den mørke død, tak, du Lysets fader!"

Mens *Paulus* siger, at vi har troen i skrøbelige lerkar, er troen for *Jakob Knudsen* som "et lille lys, der lyser bag et mat vindue".

Ja, troen ser ikke ud af meget. Og *Alligevel* tror vi. Det er med denne skrøbelige tro, denne stenkirke, vi sidder i – og tusinde andre stenkirker – er bygget. For hvad er kirken? Kirken, som vi sidder i her, er et håndgribeligt billede på den kirke, som Peter i sit brev talte om. Nemlig den kirke, der er bygget af *levende sten*. Og denne kirke af levende sten sidder vi *også* i lige nu.

Men den kristne tro er *ikke kun* bygget på vores *eget* håb. For Gud har lagt en hjørnestein i kirken, da han byggede den. En hovedhjørnestein. Hovedhjørnesteinen er den sten, som bliver lagt *først*, når man bygger et hus. Denne sten er troen på, at Jesus er Kristus, Guds søn. For de, som *tror*, er den kostbar og uundværlig. Men for *andre* er Kristus en sten, som man risikerer at snuble over. En anstødssten, som forarger.

Jesus er den sten, som Jerusalems myndigheder blev forargede på: For at *Gud* skulle vise sig i en fattig tømrersøn fra Nazareth. Kunne man tænke sig noget mere anstødeligt... Det var en gudsbespottelse og en skandale. Netop en *skandale*. 'Skandalon' er græsk og betyder en pind, man kan snuble over. Derfor skriver Peter i sit brev, at Jesus blev "en anstødssten, en klippe til at snuble over".

For jøderne, der ikke troede ham, snublede, da de ikke forstod, at Gud havde besluttet at vise sig i verden i en ringe og skrøbelig skikkelse. For Gud *viste* sig ikke som en almægtig konge, men *skjulte* sig i en tiggerkonge, i landevejsridderen Jesus, der prædikede det mærkelige budskab om, at Guds rige allerede er her.

I Jesus afslørede Gud, at evangeliet, budskabet om kærlighed, skulle gælde *alle mennesker*. *Alle*, uden undtagelse. Ikke kun os, der *ofte* mener, vi gør det rigtige, men særligt alle de, som *sjældent* gør noget rigtigt og ikke bliver regnet for noget.

For Gud er ikke kun retfærdighedens gud, men i langt højere grad kærlighedens gud. Jesus taler ikke blot med de, som stræber efter retfærdighed, men *særligt* de, som ikke har levet op til retfærdigheden.

Dagens evangelium kaldes Peter Bekendelse, for i dag bekender Peter sin tro på Jesus som den levende Guds søn. Denne er *denne* tro, vi også tror: at mennesket Jesus er Guds søn. Og at Guds søn forkynder Guds Nåde for *alle* mennesker. Men da Jesus begynder at tale til disciplene om sin *egen* skæbne og det, det venter ham i Jerusalem, ja, da er *selv Peter* ved at snuble.

For Jesus kendte myndighederne i Jerusalem. Jesus var godt klar over, at de ville blive forargede og kalde det en skandale, at han proklamerede Guds' tilgivelses magt for de fattige ude på landet, langt

fra Jerusalems tempel. Jesus var godt klar over, at det kunne ende med, at han blev dømt til døden. Men det var der nok ikke så mange, der forstod. Og *slet* ikke Peter, viser det sig. ”Gud bevare dig, Herre, sådan må det aldrig gå dig”, udbryder han.

For Peter havde dengang ikke indset, hvad det koster at følge med Jesus. Det koster livet. *At tro* betyder at *være* tro. Og at være tro kan betyde at kunne give *afkald* på noget.

Jesus gav afkald på sit *liv*, for at vise Guds kærligheds beslutning gælder alle mennesker. Selv da han på korset så døden i øjnene, talte han kærlighedens sprog til andre – *de*, der stod på jorden og *de*, som hang ved siden af ham.

Vi ligner måske Peter, der ikke helt *forstår*, at den radikale tro på kærligheden, kan betyde, at man mister livet. Men vi kan alle *miste* livet, det er livets vilkår. For vi har som mennesker ikke noget, vi kan give, for at beholde livet. I den forstand er vi uendeligt fattige. For livet er ikke noget, vi bare *har*. Somme tider er det *livet*, det har os. Vi bliver *ført* af livet.

Og hvis vi så nemt kan miste livet. Hvor stort er så ikke håbet om at *finde* livet igen, efter vi har mistet det? Hvor stor er ikke *glæden* over at være i live og være til stede?

De to salmer, vi slutter med i dag, Kingos fra 1689 og Jørgen Gustava Brandts fra 1985, beskriver begge *troens håb*. Det håb, vi kan finde i troen. Håbet hos Brandt, om at kunne være til stede nu og her, fordi livet koster livet. Og håbet hos Kingo, når vi ikke er stærke nok til at vandre på Himlens vej, hvor torne stikker foden, da håber vi engang, i livets aftenstund, på et hvilested i himlen.